

**ЗБІРНИК НАУКОВИХ МАТЕРІАЛІВ
LVI МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
ІНТЕРНЕТ - КОНФЕРЕНЦІЇ**

el-conf.com.ua

**«СВІТОВИЙ РОЗВИТОК
НАУКИ ТА ТЕХНІКИ»**

7 ГРУДНЯ 2020 РОКУ

Частина 2

М. ЗАПОРІЖЖЯ

Світовий розвиток науки та техніки, LVI Міжнародна науково-практична інтернет-конференція. – м. Запоріжжя, 7 грудня 2020 року. – Ч.2, 288 с.

Збірник тез доповідей укладено за матеріалами доповідей LVI Міжнародної науково-практичної інтернет - конференції «Світовий розвиток науки та техніки», 7 грудня 2020 року, які оприлюднені на інтернет-сторінці el-conf.com.ua

Адреса оргкомітету:

21018, Україна, м. Вінниця, а/с 5088

e-mail: el-conf@ukr.net

Оргкомітет інтернет-конференції не завжди поділяє думку учасників. У збірнику максимально точно збережена орфографія і пунктуація, які були запропоновані учасниками. Повну відповідальність за достовірну інформацію несуть учасники, наукові керівники.

Всі права захищені. При будь-якому використанні матеріалів конференції посилання на джерела є обов'язковим.

ЗМІСТ

<i>Мазур Д.С., Дмитренко Я.М., Гончаренко Я.В.</i> БІОЕКОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ДЕКОРАТИВНОЇ ДЕНДРОФЛОРИ М. СЛУПІСЬК (ПОЛЬЩА).....	8
<i>Мазур К.Ю.</i> ГЕОГРАФІЧНІ ОСНОВИ РОЗВИТКУ ТУРИЗМУ В ІСПАНІЇ.....	11
<i>Максимов О.М., науковий керівник Ус Ю.О.</i> ОСОБЛИВОСТІ ШЛЮБНО-СІМЕЙНИХ ВІДНОСИН У РИМСЬКОМУ ПРАВІ.....	14
<i>Марченко Н.В.</i> ВПЛИВ НІМЕЦЬКИХ КОЛОНІЙ НА СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНЕ І КУЛЬТУРНЕ ЖИТТЯ НАСЕЛЕННЯ ПІВДНЯ УКРАЇНИ У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ НА ПОЧАТКУ ХХ СТОЛІТТЯ.....	17
<i>Марчук С.В.</i> ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ ФЕНОМЕНУ ПЕРФЕКЦІОНІЗМУ У ПСИХОЛОГІЧНІЙ НАУЦІ.....	22
<i>Матей Ю.Ф., науковий керівник Мірошніченко С.В.</i> ЗНАЧЕННЯ «КОНТРАКТУ СТОЛІТТЯ» 1994 РОКУ ДЛЯ ПОЛІТИКИ ЗАХІДНИХ ДЕРЖАВ У КАСПІЙСЬКОМУ РЕГІОНІ.....	27
<i>Милович М.М.</i> ПСИХОЛОГО–ПЕДАГОГІЧНІ АСПЕКТИ ПІДТРИМКИ ЕМОЦІЙНОГО БЛАГОПОЛУЧЧЯ ТА КОРЕКЦІЇ ЕМОЦІЙНОЇ СФЕРИ.....	31
<i>Милович М.М.</i> ПСИХОЛОГІЧНА СТРУКТУРА ІСТОРИЧНОЇ СВІДОМОСТІ ОСОБИСТОСТІ.....	43
<i>Михайліченко О.С.</i> ОЦІНКА АДМІНІСТРАТИВНИМИ СУДАМИ КАСАЦІЙНОЇ ІНСТАНЦІЇ ПРАВОВІДНОСИН ЩОДО ЗАБУДОВИ ТЕРИТОРІЙ НАСЕЛЕНИХ ПУНТІВ.....	55
<i>Мірошніченко Л.В., Татусько Д.Ю.,</i> АКТУАЛЬНІСТЬ ВИВЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ.....	59
<i>Мішина Є.С.</i> РІВЕНЬ РОЗВИТКУ ІНДУСТРІЇ ТА ЕКОНОМІКИ ТУРИЗМУ ІСЛАНДІЇ.....	61
<i>Михальчук О.О., Мойсеєнко А.А.</i> СУТНІСТЬ ТЕОРЕТИЧНИХ ПІДХОДІВ ДО СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ.....	64

<i>Мошенська О.В.</i> НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКОМ СФЕРИ БЕЗПЕРЕШКОДНОГО ДОСТУПУ МАЛОМОБІЛЬНИХ ГРУП НАСЕЛЕННЯ ДО ОБ'ЄКТІВ СОЦІАЛЬНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ.....	69
<i>Ольховська А.-М.А., науковий керівник: Ус. О.В.</i> ПРОБЛЕМИ РОЗМЕЖУВАННЯ ФОРМ СПІВУЧАСТІ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРАВОПОРУШЕННІ.....	75
<i>Останкулова І.О.</i> ВИКОРИСТАННЯ ДЕРЕВА ТА ЕПОКСИДНОЇ СМОЛИ ДЛЯ ВИГОТОВЛЕННЯ ЖІНОЧИХ СУМОК.....	81
<i>Пежинська О.М., Бубняк Р.А., Бубняк Г.М.</i> ЗНАЧЕННЯ ПРОПРІАЛЬНОЇ ЛЕКСИКИ У ФОРМУВАННІ МОВНОЇ ТА ЕТНОКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНЦІЙ.....	83
<i>Перепічай І.О., керівник: Жук Т.В.</i> СТАН УКРАЇНСЬКОГО РИТЕЙЛУ ПІД ЧАС ПАНДЕМІЇ COVID-19.....	89
<i>Петрик А.О., Кондратенко Н.Д.</i> НАСЛІДКИ COVID-19 В ТУРИСТИЧНІЙ СФЕРІ.....	94
<i>Петриковська А.А., Малимон С.С.</i> ВПЛИВ ПАНДЕМІЇ НА ВЛАШТУВАННЯ БЛАГОУСТРОЮ В МІСТАХ.....	100
<i>Петронюк А.В., Драгунов Л.О.</i> СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ЗМІН СЕРЕДНЬОГО ВІКУ ЧЕМПІОНІВ ЄВРОПИ, СВІТУ ТА ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГОР В ЖІНОЧОМУ ОДИНОЧНОМУ ФІГУРНОМУ КАТАННІ НА КОВЗАНАХ.....	105
<i>Данилюк С.С., Пилипенко В.М.</i> ФОРМУВАННЯ КОРПОРАТИВНОЇ КУЛЬТУРИ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ.....	111
<i>Поліщук І.В., Галатенко К. В., Дяченко О. С.</i> ПРОБЛЕМИ В ГАЛУЗІ АВІАЦІЇ, ЗУМОВЛЕНІ СВІТОВОЮ ПАНДЕМІЄЮ COVID-19.....	113
<i>Полонський О.О.</i> РОЛЬ ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ЕКОНОМІЧНОЮ БЕЗПЕКОЮ ПІДПРИЄМСТВ.....	117
<i>Польовнича К.В.</i> ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ЗАСОБАМИ ТЕАТРАЛІЗОВАНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	120

ЗНАЧЕННЯ ПРОПРІАЛЬНОЇ ЛЕКСИКИ У ФОРМУВАННІ МОВНОЇ ТА ЕТНОКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНЦІЙ

*Пежинська О.М., Бубняк Р.А.,
доценти кафедри романо-германської філології
Бубняк Г.М.
асистент кафедри романо-германської філології
Тернопільський національний педагогічний
університет імені Володимира Гнатюка
м. Тернопіль, Україна*

Сучасний рівень розвитку суспільства потребує підготовки високоосвічених фахівців для усіх сфер життя, що висуває все більші вимоги до системи освіти. З огляду на це виникає необхідність пошуку нових підходів до визначення змісту виховання й освіти, до створення особистіснозорієнтованої моделі навчання молодого спеціаліста, який уміє асоціювати, висувати нові ідеї, думки.

Вивчення пропріальної лексики належить до лінгвістичних дисциплін, зокрема лексикології, бо обидві науки об'єктом дослідження мають слово. Прослідковується також взаємозв'язок між етимологією та ономастикою, оскільки важливими є методи етимологічного аналізу, щоб з'ясувати значення етимона коли актуалізується його доантропонімна семантика. Варто також звернути увагу на зв'язок з дериватологією, який виникає при дослідженні способів творення ВН.

Формування ономастичних знань є важливою складовою в контексті виховання мовної особистості, досконалого володіння мовними навичками й уміннями, сформованості у неї потреб пізнавати мовні явища [2, с. 83-85].

Протягом багатовікової історії народ створив незліченні скарби словесного мистецтва, які належать до найцінніших надбань світової культури, це – власні найменування. Важливість пізнання ономастикону для сучасної людини полягає у

ціннісному ядрі національної культури, бо саме в онімах, у семантичних ознаках власних назв поєднались і знайшли втілення духовні засади життя, морально-естетичний кодекс. У цьому великий потенціал науки про власні назви.

Вивчення географічних назв як області, так і країни підвищує у студентів значний науковий інтерес, формує мовну компетентність. Топоніми знайомлять нас з особливостями географічного положення місцевості; з характером поверхні, річок і озер, рослинного й тваринного світу; з життям, культурою та побутом народу, його господарською діяльністю; з історичними подіями краю, місцями героїчної боротьби за національну й соціальну незалежність.

Актуальність такого дослідження визначається соціальними факторами, оскільки питання найменування й особливо перейменування географічних назв є одним із затребуваних; важливістю знань про походження власних назв, їх зміни в часі допомагає сформувати творче ставлення до фактів мови і стає одним із пріоритетних; важливо також привернути увагу до смислового значення кожного із топонімів, оскільки вони несуть в собі історичні, географічні, культурні відомості про народ; по-четверте, тим, що знайомство з власними назвами допомагає студентам краще засвоїти матеріал з іноземної мови і досягнути кращих особистісних, міжпредметних і предметних результатів, а викладачу дає можливість сформувати творчу, всебічно розвинену особистість, яка знає свою історію і вміє оцінити минуле своєї країни. Вивчення географічних назв має великий науковий і практичний інтерес, допомагає вирішити питання навчання і виховання студентів засобами рідної та іноземної мов. Використання текстів ономастичного змісту збагачує словниковий запас, має позитивний вплив на рівень правописних і мовленнєвих умінь і навичок.

Уведення в навчальний процес етимологічних відомостей про назви країн, міст, сіл, поселень, рік, гір посилить інтерес студентів до навчання, розширить їхній кругозір, збагатить мовлення, виробить навички наукового аналізу, допоможе на

основі знайомих місцевих назв краще запам'ятати складний матеріал.

Вивчення власних назв у ЗВО, на думку багатьох методистів, повинно базуватися на вирішенні цілого ряду лінгводидактичних завдань у єдиному семантичному просторі. Вони тісно пов'язані з культурою, історією країни і, разом із тим, мають специфічні риси морфемної будови, словозміни, словотвору та орфографії [11].

Важливість засвоєння студентами фонових знань, які концентруються в пропріальній лексиці, є цілком очевидною: вона визначається необхідністю інтерпретації різних онімних одиниць у процесі вивчення лінгвістики. Розуміння значення онімів є одночасно засвоєнням мовною особистістю ключових концептів національної й іншомовної культури, а відтак сприяє формуванню навичок міжкультурної взаємодії у філологів.

Поряд з комунікативною компетенцією підкреслюється необхідність оволодіння соціокультурною компетенцією, яка власне складається з країнознавчої та лінгвокраїнознавчої компетенцій.

Актуальності набуває соціокультурний аспект, який стає невід'ємним компонентом змісту навчання іноземних мов. Враховуючи вітчизняний та зарубіжний досвід, українські вчені-методисти (О.Б. Бігич, Г.А. Гринюк, С.Ю. Ніколаєва, Т.І. Олійник, К.І. Онищенко, О.П. Петрашук, Н.К. Складенко, Л.П. Смелякова, Е.Г. Хоменко, Л.П. Щербак) визначають такі компоненти змісту навчання:

1. Сфери спілкування, теми, ситуації.
2. Мовний, мовленнєвий, країнознавчий та лінгвокраїнознавчий навчальний матеріал.
3. Знання, навички та вміння мовлення [7].

Таким чином, уважне ставлення до змісту навчання, раціональне використання різних методів з врахуванням різних сфер мовного спілкування допомагають визначити коло основних тем для створення ефективної навчальної ситуації та покращення результативності навчання іноземної мови.

Важливість засвоєння студентами фонових знань, які концентруються в ономастичній лексиці, є цілком очевидною: вона визначається необхідністю розуміння та інтерпретації різних текстів рідною й французькою мовами в процесі навчання, під час використання текстів в різних комунікативно-прагматичних цілях. Розуміння культурно значущих онімів та їх значень є одночасно засвоєнням мовною особистістю ключових концептів національної й іншомовної культури, а відтак сприяє формуванню навичок міжкультурної взаємодії у процесі вивчення іноземної мови.

Складна та багатогранна система ономастичної лексики зумовлює необхідність поділу її як за денотативною співвісненістю (антропоніміка, топоніміка, ергоніміка тощо), так і за сферами використання (реальні, естетичні тощо).

Акумуляуючи в собі різну інформацію, власні назви надають змогу прослідкувати етноісторичні зв'язки мовного середовища, взаємодію з культурами інших народів. Оніми є кодами певної суми фонових знань, специфічними видами згорнутих національно-культурних текстів, що зберігають у своїй семантичній пам'яті культурно-історичні сюжети, вписані у сучасну суспільну свідомість [10].

Дослідження ономастикону варто проводити на двох рівнях: синтагматичному та парадигматичному, що сприяє системному підходу до вивчення пропріативів.

Системний підхід до вивчення власних найменувань з погляду парадигматики передбачає:

- 1) виявлення й систематизацію ономастичного простору;
- 2) опис окремих груп власних найменувань;
- 3) опис варіантів ономастичної номінації [10, с. 83].

Як зауважує О. Петренко, що парадигматичний підхід є доречним у масштабних, оглядових роботах, у яких йдеться не про один підсектор, а про ціле онімне поле [8].

Синтагматичний аналіз передбачає послідовне членування мовленнєвого потоку та встановлення специфіки поєднання одиниць із попередньою й наступною за контрастом у лінійному

ряді [4]. При такому підході вивчають типи вживань онімів, способи їх включення в контекст, в різні типи художнього мовлення, наявність явищ апелятивації чи онімізації.

І. Ковалик наголошує на необхідності розглядати специфіку пропріальної лексики у тісному взаємозв'язку з апелятивною, які разом становлять цілісну частину лексичного складу мови передовсім у сфері номінативних утворень [4, с. 13].

Важливе значення для проведення аналізу онімів відіграє вибір методів дослідження. Сучасні лінгвісти використовують у своїх дослідженнях комплексний підхід до аналізу онімів. Методологічну основу дослідження власних назв становить історичний підхід, який дає змогу розглядати топоніміку Франції як комплексне утворення, в котрому можна виділити складові частини, а також топонімні ряди, що взаємодіють між собою як елементи єдиної системи.

Уведення в навчальний процес етимологічних відомостей про тематичні групи власних назв (антропоніми, зооніми, фітоніми, міфоніми, топоніми, космоніми, прагматоніми, ідеоніми й ергоніми) посилює інтерес до навчання, збагачує мовлення, виробляє навички наукового аналізу, допомагає на основі знайомих місцевих назв краще запам'ятати складний матеріал, чітко виокремити спільні та відмінні риси цієї галузі мовознавства.

Основною є методологічна концепція вивчення власних назв, яка підпорядковується принципу системності. Для його реалізації використовуються історичний метод, метод етимологічного аналізу та словотвірний аналіз ономастичного матеріалу.

Література:

1. Вербич С. О. Наукове й ненаукове в етимології онімної лексики. Вісник НАН України. 2010. № 2. С. 50–68. [Електронний ресурс].
2. Данилюк О.К. Вивчення ономастики майбутніми вчителями початкової школи. Педагогические науки. 2013. Т.21. С.83-85.
3. Карпенко Ю. А. Специфика имени собственного в художественной литературе. *Onomastica. Roc. XXXI. Wrociawetc*, 1986. S. 5–22.

4. Ковалик І. І. Про власні і загальні назви в українській мові. Мовознавство. 1977. № 2. С. 11–18.

5. Лосєва Н. Професійна реабілітація викладача вищого навчального закладу. Вища освіта України. 2004. № 2. С. 92–97.

6. Мельничук О. С. Методологія у мовознавстві. Українська мова : енциклопедія . ред. В. М. Русанівський. 3-є вид. зі змін. і доп. К. : Вид-во «Українська енциклопедія» ім. М. П. Бажана, 2007. С. 354–355.

7. Методика навчання іноземних мов у середніх навчальних закладах: Підручник. К.: Ленвіт, 1999. 320 с.

8. Селіванова О. О. Сучасна лінгвістика: термінологічна енциклопедія. Полтава, 2006. 169 с.

9. Соколова А. В. Основи літературної ономастики: Методичні рекомендації до спецкурсу. Ізмаїл, 2005. 158 с.

10. Фоянкова О. И. О системном анализе имен собственных в художественном тексте. Проблемы комплексного анализа языка и речи. Ленинград, 1982. С. 83–84.

11. Швайко О. Д. Формування мовної компетентності при вивченні топонімів (на прикладі топонімів Житомирської області). Методичний пошук: Викладацько-студентські наукові роботи з питань методики викладання мови і літератури. Житомир: Вид-во: ЖДУ ім. І. Франка, 2014. Випуск дванадцятий. Частина І. С. 91-97.

12. Dauzat A. Dictionnaire étymologique des noms de lieux en France. Paris : Larousse. Librairie Guénégaud, 1963. 738 p.

13. Morlet M.-T. Dictionnaire étymologique des nom de famille. Paris : Perrin, 1997. 1028 p.